

Partnerid: peamaja katuseterrassil Pulsi märtsiõlut nautivad Jaan Puusaag ja Jaanus Paeväli on Krimeltet võrdsete partneritena juba viisteist aastat koos üles ehitanud. "Tema roll oli üles ehitamisel täpselt sama suur, võid ju tarku mõtteid mõelda, aga keegi peab ju töö ära tegema. Ja müüma, see on kõige tähtsam, kiidab Jaan Jaanust.

Üks ei saa edukas olla ilma teiseta

Taamal üle Lasnamäe tööstushoonete on näha mere virvendust. "Oleks pidanud ühe korruse veel peale tegema jah, oleks meri näha," ütleb Puusaag sügisel valminud büroomaja ainsaks laituks. "Jõuab veel." Maja on neil tõesti aus – kena, ruumikas, vaikne, ülemisel korrusel saun, terrass, puhkeruumid... trummidki nurgas. "Teeme siin vahel bändiproovi," ütleb Jaan. "Tahtsime, et kui juba oma maja, siis olgu võimalikult mugav," ütleb ta veel ning pakub õlut. Loobun.

Pärin hoopis, et mis tunne on. Et ma olen oma elu jooksul küll päris mitme nullist alustanud ettevõtjaga kokku puutunud, aga ühtki, kes tehasega, tootmisega nullist miljardi teinud, pole nende seas vist olnud. "Tehas kindlasti erineb, tootmine on tervik, ühe lüli puudumine paneb kõik seisma, näiteks saab printeritint otsa ja kogu tootmine seisab ...," ütleb ta veidi mõtlikult. "Aga ega ma tea, ei ole teistsugust äri teinud. Ei oska võrrelda."

Viskame pintsakud maha. "Kuidas tehase mõtte tuli? No alustasime kaubandusfirmaga ja siis oli ühel hetkel lagi ees, oli vaja otsustada, et mis edasi," meenutab Jaan. "Ja siis ühtäkki olid meil tootmistöölised! Müügimehe saadad välja, läheb müüb ja toob raha koju, aga tootmistööline ju silmaga nähtavalt raha sisse ei too!" naerab ta.

Aga mis tunne see ikkagi on, kui muret ei ole? Kui rahamuresid pole, kui ühtki ülemust ei ole? Kas on paljudest lihtrahvale olulistest asjadest absoluutselt ükskõik?

"15 aastat seda tunnet jätab jälje, tõsi. Teistpidi võib vaadata, et kas nüüd on see hetk, kus ma kõik kaotan?" mõtiskleb Jaan. "Püsikulud on ju päris räiged peal ja kui turg kukub pikaks ajaks, tuleb igasugu mõtteid pähe."

Samas rõhutab Jaan, et pole rahaga ülearu hooletu. "Ma ei ole ise kulutaja või laristaja tüüp – kui plätude paar maksab 1500 krooni, siis ma ei osta, see on raiskamine!" kinnitab ta. "Maxima 10krooniste plätudega tegin maailmale tiiru peale."

"Aga jah, mis tunne, vabaduse tunne, ma arvan. Samas ka vastutustunne kolleegide ja partnerite ees," nendib ta. "Religioosne ma ei ole, aga need 10 käsku... näiteks, et ära tee teistele seda, mida enesele ei taha, neid ma ikka järgin."

Kui palju ta reaalse maailmaga kokku puutub, kas omaette nullis elamiseks ei kipu?

"Klaasmaailmas? Oht on olemas. Samas, paari aasta eest käisime kooriga Tšehhis, ööbisime ühiselamus, kus WC ja dušš olid koridori peal..." meenutab ta. "Kooriga ongi nii, et oled üks paljudest, osa kollektiivist. Aga jah, kui su ümber on

ainult toredad inimesed kogu aeg, siis arvad, et selline see maailm ongi. Paljud võivad öelda, et oleks mul sinu mured, aga inimene ju muretsemata ei saa," naerab ta ning kinnitab, et ülearu palju inimesi talle külje alla ei uju ning palju pugejaid ja rahapalujaid ei leidu. "Aga jah, sinu poetatud fraasile omistatakse hoopis teine tähtsus, tähendus, ja veel paar aastat hiljem võib kellelegi mingi lause meenuda ning ta võib hakata seda nina peale heitma," räägib Jaan. "Õltskonnas (sõpruskond, kes aeg-ajalt kokku saab ja mänguliselt mõned õlled võtab – toim) ja tomakates (punkpilliorkester Tomahawck Brothers, vt ka lisalugu – toim) on palju tublisid inimesi, spetsialiste, ettevõtjaid, ametnikke, üks surnumatja, annab ikka palju juurde, kui kuuled, mismoodi inimesed elavad ja mõtlevad."

Päike läheb pilve taha ning kisub jahedaks, on aeg pintsakud selga tagasi ajada. Loogiline, et jutt kisub kohe jälle rahale. Kus Jaani raha seisab?

"Eks mul ole investeringuid, on mõned portfelliid, mõnda haldan ise ja mõnda haldurid," vastab ta hetkegi kõhklemata ning hakkab naerma: "Aasta tagasi müüsin ise oma portfelliid tühjaks, aga haldurid ei teinud seda! Nüüd siis vaatame, kas suudavad tagasi teenida!"